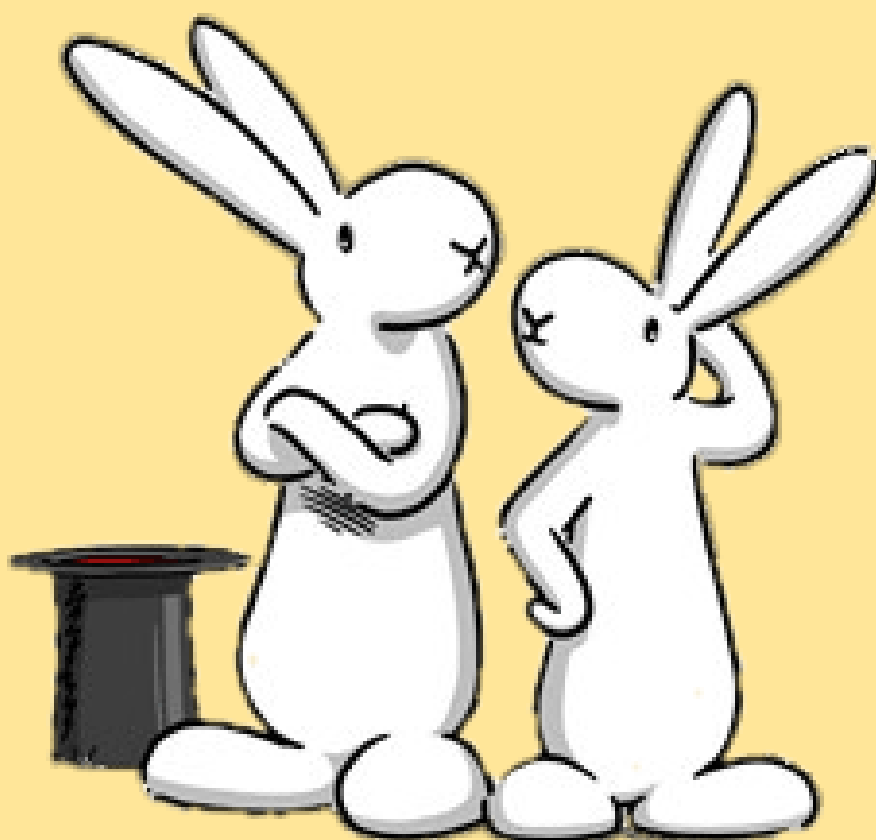

AGNES
Školní časopis
ZŠ Anežky České,
Ústí nad Labem
Ročník 2020
Číslo 9

Česká republika

Prezidenti republiky

CO BY, KDYBY

Kdybych byl králem | Lilie pokračuje | Pohádky
Jména potomků | Historie naruby a mnohem více

Obsah

- 3 Kdyby: level panovník
- 5 Kdyby člověk uměl lé-
tat
- 6 Sběr papíru
- 7 Jméno máš na celý ži-
vot
- 9 Paní Mlha
- 10 Jak hejkal zůstal sám
- 12 Historie naruby
- 14 Listopadové kolo
- 15 Jídlem nikdy neplýtvěj
- 16 Úkol a výzva: prosinec

Agnes je latinsky Anežka.
Koncovka *-gnes* také odkazuje
na řecké *gnósis* (poznání).

AGNES, školní časopis Základní
školy Ústí nad Labem, Anežky
České 702/17, p. o., vychází ne-
pravidelně

Redakční rada:

Mgr. Kateřina Suchá

(sucha@zsanceske-ul.cz)

Mgr. Jan Musil

(musil@zsanceske-ul.cz)

Redakce si vyhrazuje možnost
příspěvky podle potřeby krátit a
upravovat.

Když jsem byl malý kluk, chtěl jsem být...

...prezidentem. No fakt. Kluci ve školce to mají jasné: fotbalista (přibývá
jich tím víc, čím blíže je nějaké mistrovství, olympiáda nebo finále Ligy
mistrů), popelář (protože jezdit vzadu na stupátku je nejvíc!), policista
(stojí na straně dobra a mají uniformu...a pistoli) anebo kosmonauti
(protože letět do vesmíru mezi hvězdy taky není úplně k zahazení).

A já jsem chtěl být prezidentem. Mohlo mi být tak kolem čtyř let? Možná
pět? Tehdy jsem s dědou a babičkou byl u první návštěvy (tehdy nového)
prezidenta Václava Havla v Karlových Varech. Přijel v tmavém autě, vy-
stoupil—ohromený dav ztichnul—a pak nám všem zamával. A my jsme
všichni řvali nadšením...

V mojí hlavě se od toho dne na řadu měsíců
rozlila představa, že tou postavou vystupu-
jící z auta a vítanou davem jsem já. Pochvá-
lím město, potřesu si rukou se starostou,
fotografování. Pak následuje návštěva ško-
ly, nemocnice či lázní. No a pak slavnostní
večeře s místními vědci, herci či hudebníky
a v noci cesta do Prahy. Druhý den přijmout
velvyslance země z druhého konce světa,
poobědvat s premiérem, podepsat nové
zákony...

Pak mě to přešlo. Zjistil jsem, že být prezi-
dentem nese obrovskou tíhu osobní odpo-
vědnosti, odříkání, odolávání moci, nutnosti umění vyjednávání a snad
dalších tisíc vlastností, které by každý správný prezident měl mít.

Tak jsem si zhruba ve vašem věku, čili někdy během základní školy, uvě-
domil, že prezidentem vlastně být nechci. Šlo asi jen o kouzlo osoby V.
Havla.

O pár let později (bylo to 18. prosince 2011) mě zastihla zpráva, že Václav
Havel zemřel. Je to jeden z okamžiků, kdy si budu asi navždy pamatovat,
co jsem dělal a kde jsem byl. Letos si—i díky němu—připomínáme další
svobodný 17. listopad. A já se vracím do
svých dětských let: zase bych chtěl být
prezidentem. Ne kvůli moci, ne kvůli po-
třásání rukou... Ne. Morální autorita, od-
povědnost, osobní odvaha a tisíc dalších
důvodů.

A vlastně taky naplnění té věty, která má stále svůj smysl.

*Pravda a láska
musí zvítězit
nad lží a nenávistí.*

Kdyby: level panovník

Výraz, kterým některé evropské jazyky označují krále je převzat z antické tradice (rex), kde má obecný význam vladař, vládce. V Římě šlo o vládcu před vznikem republiky a terminologický na to navázal papež při udělování titulů vladařům. Tak se zachovalo v románských jazycích (rei, roi, regina, regio). V germánských jazycích vznikl příslušný výraz ze starogermánského slova *kon* respektive *konning*, znamenajícího vznešený. Od tohoto germánského slova je i slovanské „kníže“, původně stejného významu, tj. suverén státu. Perské slovo *šáh* pochází z médského pojmu *chšájahija*, což znamená vyznamenaný vládou. Egyptský pojem *farao* pochází ze slov *Per-Aa*, tj. velký dům, původně označoval královský palác, teprve později byl použit jako panovnický titul.

Ženskou variantou je královna, může se jednat o manželku krále, anebo se může jednat o samostatnou panovnici.

Korunovační klenoty, jinak nazývané korunovační insignie či regalia, jsou výjimečné symbolické předměty, které se používají jako atributy vlády při slavnostních situacích země či státu, zejména při korunovaci panovníka, nejvýznamnějších aktech jeho vlády nebo při významných výročích státu.

Korunovační klenoty jsou symbolem moci panovníka. Korunovačními klenoty jsou nejčastěji: koruna, žezlo, jablko, meč, pečeť, erb, zástava, plášť, korunovační prsten, či trůn.

Že byste chtěli být také králem? Nebo královnou? Císařem či císařovnou? Jak je libo! Na dalších stránkách najdete zpověď vašich spolužáků, jaké by to bylo, kdyby byli vladaři.

— ● —

Koruna (z latinského *corona* – věnec, řecky *κορώνα* – věnec, koruna) je drahocenný klenot, používaný jako pokrývka hlavy, vyrobený většinou ze zlata a zdobený drahými kameny. Koruna je používána panovníky jako odznak moci a důstojnosti, a to především v západním křesťanství. Je také symbolem vlády těchto panovníků nad určitým národem nebo územím. Přeneseně pro to výraz „koruna“ znamená i samotné království nebo císařství (tzn. prohlásíme-li o panovníkovi, že získal korunu, máme tím na mysli, že společně s korunou získal i nárok na k ní náležející území).

Žezlo (z řeckého *σκήπτρον* skeptron=hůl,berla; skeptein=podpírat se) je součást korunovačních klenotů. Bývá to „na jeden loket dlouhá“ hůl z drahého kovu, zpravidla bohatě zdobená a posázená drahokamy. Je symbolem světské moci panovníka, zejména císaře a krále, později též knížete.

Královské jablko nebo také **globus cruciger** (lat. sféra nesoucí kříž) je jedním z korunovačních klenotů ve tvaru koule s nasazeným křížem na horní straně. Symbolizuje svět, který je zobrazený glóblem, nad nímž vládne Kristus, symbolizovaný křížem.

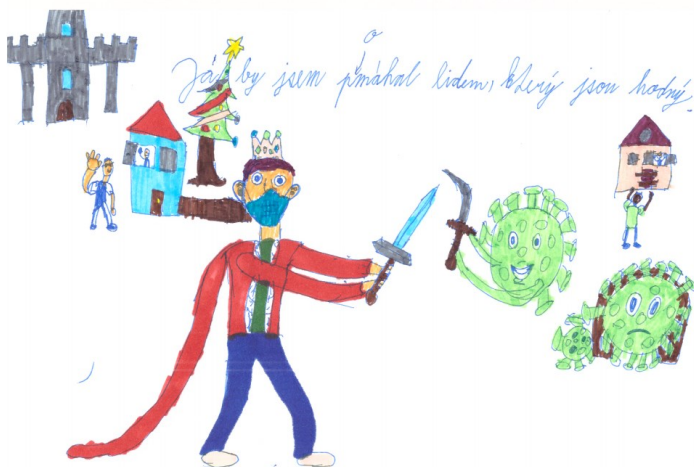
Byla jedna krásná země, které vládli dva králové. Zemi lidí vládl král Jaromír a zemi zvířat a lesů vládl král Jaroslav. Všem se žilo krásně a spokojeně až do jednoho dne.

Za králem Jaroslavem přišli zástupci zvířat – srnka, liška, vrabčák a ledňáček. Stěžovali si na zhoršující se podmínky žití v této zemi. Lesy už nejsou tak čisté a klidné, jak bývaly. Jsou plné odpadků a křičících lidí, kteří tam chodí a ruší jejich klid. Zástupce vod a potoků ledňáček si postěžoval na špinavou vodu v potocích, páchnoucí vodu v rybnících. Všude plno nepořádku, který nedělá dobře ani rybám. Prý i kapři už se chtějí odstěhovat.

Král Jaroslav jejich stížnosti vyslechl a po chvíli přemýšlení se zástupcům zvěře omluvil, poděkoval za informace, o kterých do toho dne neměl tušení. Celý večer a celou noc přemýšlel, jak svým obyvatelům pomůže. Ráno se po poradě se svým královským rádcem vydal na cestu ke králi Jaromírovi.

Král Jaromír byl velice rád, když se s králem Jaroslavem přivítal, už dlouho se neviděli. Ale to, co se od krále Jaroslava dozvěděl, mu radost neudělalo. Styděl se za svůj lid, který zemi zvěře a lesů tak ničí. Nu co, je potřeba to vyřešit. Sedli společně ke stolu a vymysleli nové zákony, které vše napraví. Král Jaroslav se vrátil domů a informoval všechnu zvěř o veliké změně. Zvěři se ulevilo, že jejich domovy budou zase čisté a klidné. Král Jaromír společně se svým lide celý týden uklízel lesy, louky, stráně a potoky, aby se země zase mohla volně nadechnout. Jeho lid si z toho všeho vzal ponauče-

ní a už se nikdy nestalo, že by v lese, na louce nebo u vody nechal odpadky.

Od té doby se oba králové pravidelně navštěvují a občas se projdou po zemi toho druhého, jestli je vše tak, jak má být.

Jan Tlapák, 5.C

Kdybych byla královnou, to by byla věc.

Vládla bych všem s radostí mnoho krásných let. Se svým králem po boku pomáhali všem, řídili své království každý všední den.

Kdyby člověk uměl létat...

Dobře, vládnout nějaké zemi—to asi nebude úplně jednoduchá věc a nemůže ji dělat každý. Nebo může?

Zatímco o roli krále či císařovny rozhodují do jisté míry dědictví, rod a tak, dobré nápady máme každý! Jasně, že těch ne zcela geniálních je taky hodně, ale určitě velkými kroky lidstvo kráčí po cestě rozvoje právě díky těm, co se povedly. Penicilin, kolo, matematika! Panečku, co by nám tak ještě mohlo chybět?

— • —

CO MĚ POPADLO A PAK MĚ NAPADLO...

Jednoho horkého dne jsem se vydala se svým koněm na projížďku po okolí. Bylo takové vedro, až se vzduch tetelil. Přála jsem si, alespoň jedno malé ofouknutí větrem. Popadlo mě vzít do ruky vějíř nebo malý ventilátor. Jenže v jedné ruce držet uzdu a v druhé ventilátor? Už jste to někdy zkusili? To opravdu nejde. V tu chvíli mě to napadlo. Udělám si svůj větrák na koně. Musela jsem nejdříve vymyslet jak. A tak jsem si udělala větrák na helmě. Vzala jsem si mojí helmu a maličký větráček. Do helmy udělala díрку a tudy prostrčila větráček. Hurá, ono to funguje.

Jela jsem dál, ale pak jsem se rozhodla udělat si malou pauzu na občerstvení pro sebe i svého koně. Jedno jablko jsem snědla já a druhé dala koni. Slupl ho jako malinu, pak do mě štouchl nosem a žádal další. Když do mě strčil už po několikáté a žádal pamlsek, řekla jsem mu, že kapsy nemám bezedné. A hle, napadl mě další vynález. Vymyslet přístroj, dá se říct oblečení, které má vždy něco dobrého v kapse.

Tak zase někdy, příště. Jdu vynalézat.

Lenka Miluše Slunéčková, 5. C

MYČKA A SUŠIČKA PRO LIDI

Myslím si, že za pár let bude myčka a sušička pro lidi úplně běžná věc. Všichni budou čistí a voňaví. Stejně jako dnes říkáme: „Jdu nakoupit,“ tak budeme říkat: „Jdu do myčky.“ Rodina přijede z výletu a děti budou špinavé od hlavy po patu.

Zaběhnou tedy do myčky, která bude stát před každým domem. Nasadí si speciální brýle a stoupnou si na jezdící pás. Postupně je to namočí, namydlí a vykartáčuje. Na závěr se půjdou usušit do sušičky. Celé to bude trvat jen 5 minut. Maminky budou mít méně práce a víc času na hraní s dětmi.

Šárka Zeusová, 5. C

LÉK NA PLOMBOVÁNÍ ZUBŮ

Můj vynález by pomohl všem lidem. Vynalezl bych totiž lék na bezbolestné plombování zubů. Ten by se prodával v lékárně. Byla by to speciální pasta na zuby. Měla by několik příchutí, třeba jahodovou, čokoládovou, citrónovou a malinovou. V případě,

že by nás rozbolel zub, koupili bychom si tuto pastu na zuby a zuby si s ní vyčistili. A hned po vyčištění zubů by se díra v zubu zalepila a bolest by zmizela.

Myslím si, že by tento vynález pomohl hlavně dětem, protože se

určitě také bojí zubaře jako já. A maminky a tatínkové by byli rádi, protože by nechodili k zubaři s ubrečenými dětmi.

Jan Tlapák, 5.C

MŮJ SLUHA – ROBOT

Jsem tak trochu líný, proto bych vynalezl robota = svého sluhu. Dělal by za mě hodně věcí. Vypadal by asi takhle: vyrobený by byl z kovu, fungoval by na elektriku. Přes noc bych ho dal nabít a vydržel by pak jeden týden. Využil bych ho zejména na uklízení pokoje, pak by mi také mohl vařit, ale hlavně by mi pomáhal s úkoly do školy. V hlavě by měl čip a v něm program na český jazyk a matematiku, ty mi moc nejdou. Bohužel takový robot zatím není, budu si ho muset zkusit sestrojit.

Jakub Matušík, 5. C

NEDUHÁČEK

Technika a vynálezy nás provází na každém kroku. Pár ukázek toho, co už vynalezeno bylo: pračka, mikrovlnka, sporák, auto, vlak, telefon, počítač, atd. Proto není tak snadné vynalézt něco nového. I přesto mě napadlo, že by bylo fajn něco zkusit. Tak proč třeba ne lék na všechny nemoci světa. Byl by sladký a složený z mnoha různých bylinek a ovoce. Nazvala bych ho třeba ... NEDUHÁČEK.

Vyráběl by se v laboratoři, bylinky by se svařily společně s ovocem, vše by se rozemlelo, smíchalo s tajnými přísadami ... opravdu vám nemohu prozradit s jakými.

Eliška Kovaříková, 5. C

Sběr papíru

Vážení rodiče, milé děti, chtěli bychom vám všem poděkovat za vaše nadšení při sběru papíru, který jsme museli oproti zvyklostem poněkud zeštíhlit jak v čase, tak v průběhu.

Díky vaší pomoci a příspěvkům v řádech stovek kilogramů se nám podařilo naplnit celý zelený obrovský kontejner, který jste mohli vidět u jídelny. Vyjádření našeho společného úspěchu v konkrétních číslech zjistíme po zvážení a pochopitelně se s vámi podělíme. Ještě jednou: veliké díky! 😊

Sběr papíru

Začal nám advent, všichni se těšíme na nadcházející vánoční svátky, chystáme domácnosti a jako jednu z běžných věcí, v našich domovech se nacházející a vyhledávanou zejména dětmi, vnímáme adventní kalendáře.

Čtyřicet okének odpočítává čas do Štědrého dne. A nás zajímá právě to, jak doma počítáte adventní čas. A také ve škole. A proto vyhlásíme...

**SOUTĚŽ O NEJLEPŠÍ ADVENTNÍ
KALENDÁŘ A VÝZDOBU TŘÍDY
&
SOUTĚŽ O NEJLEPŠÍ ADVENTNÍ VĚNec**

Jak se zúčastnit?

Rodiče: pošlete fotku adventního věnce na e-mail musil@zsanceske-ul.cz do 12. 12.

Třídy: třídní učitelé vyfotí výzdobu třídy nebo adventní kalendář své třídy a zašlou do 12. 12. také na e-mail musil@zsanceske-ul.cz

Jméno máš na celý život. Nebo ne?

Když už jsme se pustili do velkého spekulování, sáhli jsme společně s žáky 9. ročníku do zdánlivě banální kapitoly: jména.

Ono totiž vypadá jako samozřejmost, že každý z nás nosí křestní jméno. Ale až se dostanete do pozice rodičů v očekávání narození prvního potomka, objevíte kouzla a rizika výběru jména pro potomka, který se co nevidět narodí.

Od doby, kdy jste na své budoucí dítě pomysleli, se vám hlavou honí desítky jmen, která by mohla vaše dcera či váš syn nosit. Které je to pravé? Neudělá člověk chybu? Proč se vaší polovička nelíbí jméno Hostivít? A proč protestuje u Brunhildy?

Podívejte se, jak se s tím vypořádali někteří ze žáků 9.A a 9.B. Za spolupráci děkujeme paní učitelce Kárové!

Kdybych měl potomka, pojmenoval bych ho Tibor. Toto jméno se mi líbí, ale říkáte si, proč se mi zamlouvá? Mám pro to dva důvody: první je, že jsem toto jméno slyšel u svého oblíbeného tvůrce na Internetu (jeho kamarád, se takto jmenuje), druhý, protože mi přijde krásný, výjimečný (nikoho jiného, s tímto jménem, v rodině, ani v blízkém okolí nemám), a také se mi dost líbí, kvůli tomu, že není tak časté, no řekněte, slyšela jste někdy v Česku jméno Tibor, třeba tak často jako jméno Jakub?

Jakub Grezl

Výběr jména pro potomka, to je ale práce! A starost! Aby se to novorozeňátku líbilo, a aby se to líbilo i mně. Copak mně, ale mé budoucí ženě! To bude pořád: „Já nevím.“ nebo „Hmm, když myslíš.“ Klasická ženská nerozhodnost. Když s nápadem přijdete, tak vám ho zamítne, nebo si není jistá. V horších případech řekne, ať děláte, jak myslíte, a přitom vás probodává pohledem, který jasně říká: „Chraň tě ruka páně to udělat!“

A odkud tohle všechno vím? Po-
vídal mi to tatínek. O trablích a
obtížích, když se rodina snažila

Úkolem pro 9.A bylo
jméno potomkovi vybrat
z listopadového
kalendáře.

prosadit jméno Jan, a maminka že chtěla Vojtěcha, a Nezávidím jim to, a jsem rád, že mě takové rozhodování ještě nějakou dobu čekat nebude.

Když tak o tom přemýšlím, nikdo by nechtěl udělat špatné rozhodnutí, když vybírá jméno svému potomkovi. Ono volat na své dítě: Izraeli! nebo Análko! po tom jeden sotva netouží. A jak bychom si já a moje žena zavařili do budoucna! Z malého miminka vyroste statný muž, či sličná slečna a v letech dospívání se nám vrátí sklizeň v podobě nenávisť. Inu, jak praví klasik: „Co zaseješ, to sklidiš.“

Proto
lat

bych volil jméno Tobiáš. Vo-
na syna: „Tobíku!“ to je ně-
co daleko jiného,
než „Izraelíku!“ Jméno
Tobiáš, původem z
hebrejštiny, znamená
„bůh je dobrotivý“. Důstojné jméno jak
na míru šité pro
statného muže! A
navíc, Tobiáš
Bobek? No, ko-
mu by se to nelíbilo!
Krásně to zní a patřičný
„šmrnc“ také nechybí. Myslím, že z
listopadových jmen je pro mě jasnou volbou.

Vojtěch Bobek

Malý Otomárek. To zní jako jméno, které bych normálně nejspíše svému potomkovi nedal, ale teď udělám výjimku. V kalendáři se objevuje mnoho zajímavých jmen a toto listopadové jméno mě bouchlo do očí.

Můj syn by byl určitě velmi bohatý a šťastný. Nejen že by měl kolem sebe spoustu lidí, kteří by chválili jeho jméno a říkali jaké má skvělé rodiče, že ho takto pojmenovali, ale význam jména Otmar je právě bohatý a šťastný. Zaručeně by vyšplhal až na samý vrchol popularity, jelikož to má předurčené svým jménem.

Pokud jde o zdobnělinu, myslím, že by se dalo použít například Oto. Sice je Oto je již jiné jméno, ale budiž. Řekl bych, že by šlo i Otmíku, nebo Otomárku, jak jsem napsal již na začátku.

Když se podívám na jméno Otmar,

nepřijde mi nějak pěkné, ale vypadá a zní velmi zajímavě. Něco na tom jméně je. Svého potomka bych takto nepojmenoval, ale je to vsutku podivuhodná myšlenka. Další jméno do kolekce neobvyklých českých jmen.

Adam Křivský

Pojmenování potomka je vždy výzva. Ale proč ji neudělat ještě těžší? A vybírat jen z jmen, co nám kalendář nabízí v listopadu? Třiatřicet jmen a jedno lepší než druhé. Ale i tady najdeme klasická jména jako je Karel, Kateřina a Martin.

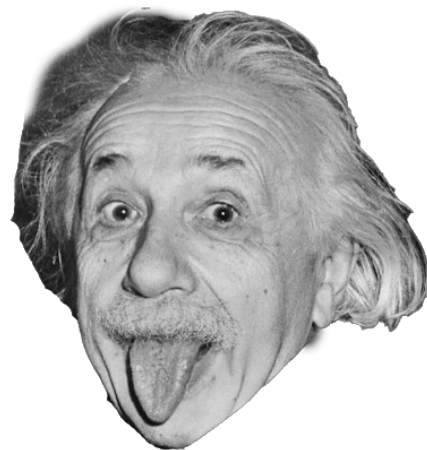
Pro svého syna, že bych měl dceru si vůbec nepřipouštím, jsem vybral jméno Hubert. Ptáte se Proč zrovna Hubert? Na to mám velice jednoduchou odpověď. Jako malému se mi velmi líbily Večerníčky a jeden z mých nejoblíbenějších jsou Krysáci. A vlastně dosud, ale s tím se v patnácti letech fakt nechlubím. Hodan, Hubert, Eda, sádrový trpaslík Ludvík a jejich zábavné příběhy. I proto bych svého syna pojmenoval Hubert. První jeho hračkou by byl samozřejmě plyšový trpaslík, kterému bychom říkali Ludvík. Určitě se s ním na Krysáky budu dívat a doufám, že se mu budou líbit úplně stejně jako mně. Až by trochu povyroste, dostal by domácího mazlíčka. Ale ne jen tak ledajakého. Byli by to Hodan s Edou, tedy krysáci. No, snad nás žena nevyhodí z bytu. Krysa je inteligentní a mazlivé zvíře. Musí se ale o ni dostatečně pečovat. Což bychom s Hubertem dělali spolu. Myslím, že by to byla legrace.

Závěrem bych chtěl říct, že na jméně dítěte by se partneři měli dohodnout. A až jednou budu stát před tímto nelehkým úkolem, byl bych rád, kdyby byl brán ohled i na můj názor, ale jak víme, ženy si často prosadí svou... Nebo snad ne?

Vojtěch Trost

Víte, čemu se říká otázka za milión korun?? To je taková otázka, nad kterou si budete lámat hlavu tak dlouho, že skoro zešedivíte. Mezi takové otázky patří třeba ..."jak se bude jmenovat tvoje dítě?".

Když takovou otázku dostanete ve věku, kdy jen představa dítěte je natolik šílená, že by vás ani ve snu nenapadlo nad něčím takovým přemýšlet, tak s největší pravděpodobností vymyslíte nějakou podobnou hloupost, jako je jméno oblíbeného zpěváka, herečky nebo nějakého jiného idola, který zrovna zdobí zdi vašeho pokojíku.

Když se nad tím tak zamyslím, tak první, co by mě v takovém případě napadlo, by bylo třeba Harry. Raději ani nebudu říkat podle kterého, i když těm co mě znají, je to jasné. Nicméně i teď v tomto věku, už mám svou vtipnou představu o možné alternativě jména pro mého budoucího potomka.

Bude se jmenovat ALBERT. Podle Alberta Einsteina. Možná je vám jasné proč a pokud ne, tak vám to tajemství pošeptám. "Doufá, že bude mít víc rozumu po něm, jak po mě." Je to tajemství, takže pšššt. Kdyby se někdo ptal, tak to samozřejmě nepřiznám a budu tvrdit, že je to prostě Albert z mého oblíbeného filmu "S tebou mě baví svět".

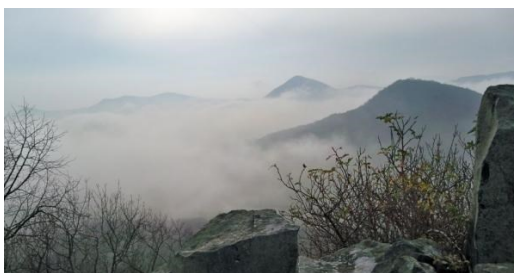
Prosím vás tedy o udržení tajemství a zkuste se mě zase zeptat tak za 10 let. Možná to bude prostě jen Martin nebo třeba Kateřina.

Barbora Tanciková

Paní Mlha

Asi všichni víte, že listopad je jedenáctý měsíc v roce a jeho název je odvozen od padání listů, které je pro toto roční období typické. Co však možná nevíte, že je to měsíc, kdy můžete při svých procházkách přírodu potkat paní Mlhu. Aha, vy jste netušili, že takové stvoření existuje? Pohádkové příběhy jsou přece plné všelijakých bytostí, jako jsou například bludičky, duchové, čarodějná světélka, strašidla, trpaslíci, loupežníci ... Tak tedy, milé malé i velké děti, pohádka právě začíná.

Na vrchu Ostrý v rozvalinách starého hradu panuje paní Mlha, co neviděná a nepoznaná vládne celému Českému středohoří a

zasahuje do osudů lidí, žijících v tomto kraji a dobře ví, co je třeba napravit.

Nejvíce práce má vždycky o víkendu, kdy jsou kopce plné turistů a ne všichni se chovají příkladně. Odhazují odpadky po lese, křičí tak, že plaší zvěř, trhájí všechno, co právě kvete, přemísťují kameny a vůbec si neuvědomují, že jsou v chráněné krajinné oblasti. To se paní Mlha vždy rozzlobí a rozprostře svůj bílý mlžný plášť z vodních kapiček a ledových krystalků. Viditelnost se sníží a může se vám stát, že zabloudíte i tam, kde to dobře znáte. Najednou netušíte, kde jste a to se teprve začínají dít věci...

Děti: „Mami, proč je na té cestě tolik bláta?“ „Tati, půjdeme po červené nebo modré značce?“ Tatínek: „Kdy jste naposledy viděli nějakou značku?!“

Děti: „Já mám hlad a taky žízeň.“ A kdy už tam budem, když není nic vidět?“ „Mě už bolí nohy.“

Maminka: „Že my jsme, tatínku zabloudili?“ „V té aleji jedlých kaštanů jsme přece už byli!“

Tatínek: „To snad není možné, my jsme v té ztracené mlze ztratili i GPS signál!“ Tak to nám asi nezbyvá nic jiného, než jít směrem nahoru a doufat, že třeba někoho potkáme a zeptáme se ho na cestu.“

Jak tatínek řekl, tak to udělali a po nějaké chvíli ...

skutečně někoho potkali. Byla to dívka v bílé mikině s kapucí na hlavě (vlastně byla celá v bílém) a ta za sebou táhla velký igelitový pytel plný odpadků. Tatínek promluvil první: „Dobrý den, víte my jsme tady tak trochu zabloudili, chtěli jsme na zříceninu hradu Ostrý, ale zatím se tu točíme v kruhu a mám obavy, abychom nakonec nevystoupali na jiný vrchol.“ „Ano, rozumím, já vám poradím, ale zadarmo to nebude,“ povídá osoba v bílém. „Ne

nebojte se, peníze nechci, ale víte denně tu prochází mnoho lidí, ve svých batůžkách nosí plno věcí, které tu odhazují všude kolem. Možná si myslí, že třídí odpad, když plastové lahve od-

hazují pod buky a sáčky od svačin pod šípkové keře.“ V tu chvíli se děti zastyděly, když si vzpomněly, co udělaly s obalem od sušenek, přestože jim maminka říkala, že si ho mají nechat v kapse. A tatínek prohlásil: „Šli jsme na výlet do přírody, a tak určitě pomůžeme, protože příště bychom mohli zajet na skládku za město a vyšlo by to nastejno.“ Všichni přiložili ruku k dílu.

Za dobře vykonanou práci náleží odměna. „Děkuji vám za pomoc“, řekla dívka a sundala si kapuci, pod kterou schovávala nádherné stříbrné vlasy, mávla rukou a změnila se v samotnou paní Mlhu zahalenou do svého mlžného pláště. „Chtěli jste ukázat cestu, tak se vydejte tímto směrem.“ Zlehka si foukla do dlaně a pak ji rozevřela. Mlha se vypařila. A naši výletníci stáli před starou rozpadlou hradní bránou. A tou odměnou jim byly ty nejkrásnější výhledy na okolní krajinu.

A od té doby vyráží na společné rodinné výlety každý víkend. Ptáte se proč? No to víte, na hradě Házmburk mají prý draka, na Sukoslavi líná strašidla a v hospůdce pod Košťálovem příšerného Bažoně a setkání s nimi by mohla být zajímavá dobrodružství

Jak hejkal zůstal sám aneb zelená pohádka

Uprostřed lesa stojí smrč. Není to nic divného, je to přeci les smrčový.

V naší smrčtině, která pamatuje desítky a dost možná stovky let, žije pestrá společnost. Najdeme tu tchoře, lasici, veverku, rodinku divočáků, srnce i s paní srnkovou, sem tam proběhne vlk nebo rys, mravenci se prohánějí po zemi, kuna sem tam vybere ptačí hnízdo, lesní včely pobodají zvědavého a nešťastného medvěda, jezevec se soumrakem dere z nory za dohledu páru netopýrů, liška bedlivě dohlíží na stavy zajíců a králíků na okraji lesa a v přilehlých loukách, zatímco v korunách stromů zjednávají pořádek jestřábi, luňáci, káňata a větší sovy.

Byl by to poklidný les, kdyby...se sem nepřistěhovali dva noví nájemníci. Jeden za osmnáct, druhý bez dvou za dvacet!

Ten první, to byl jeden takový malý brouček, za nehet by se byl vešel. Ale dobrák? To tedy ne. Začalo to tak nenápadně: Přiletěl jednoho jarního večera s vlhkým vánkem prý ze sousedního lesa, kde se mu nelíbilo, protože tam rostly samé buky, habry, duby a jasany. Náš les je prý skvělý pro založení rodiny, tak tu s námi zůstal. Vybral si smrč vedle krmelce:

„Ten se mi líbí, že bych ho samou láskou sežral!“ a tak tam zůstal.

Týden nato se jelenovi u krmelce na hlavu vysypala hromádka pilin. Zved hlavu nahoru a kouká—z kůry smrku na něj mžourají dvě malá očka jakési světlé housenky a hnedle se hrne do hovoru: „Dobrý den, pane, já jsem osmnáctý syn pana Kůrovce. To už je ráno? No bodejt', podle toho paroží by se daly dělat sluneční hodiny!“ Jelen vykulil oči a pádil pryč, protože tohohle vypečeného souseda už kdysi potkal! Housenku ani nepozdravil...

Ten samý den k nám do lesa přibyl druhý nováček: hejkal. To je tvor šeredný jako noc, však taky nejčastěji škodí všemu a všem právě v noci. Je škodolibý, zlomyslný, nepříjemný a nepřejícný. A běžně se mu všichni vyhýbají, zejména lidé (Kdo z nás by chtěl nosit hejkala na zádech v nočním lese?), jenže tady byla jenom zvířátka.

Hejkal se zabydlel na stejném smrku, co pan Kůrovec a jeho rodinka. A začali lesu škodit.

Kůrovcovi vyjídali smrky v okolí krmelce a do toho hejkalovi namluvili, že je nejlepší zpěvák v lese. Hejkal tak každé ráno vylezl na nejvyšší větev smrku a na celé kolo se ozval budičkem: „Huejeheeej!!!“ A za chvíli znovu. A ještě jednou. A pak počtvrté tak silně, že praskaly větve a létaly šišky na zem.

Po prvním týdnu se odstěhoval jelen s rodinou a draví ptáci hudovali, že v takovém rámusu praskají vajíčkům v hnízdech skořápky. Druhý týden se se smrčinou rozloučili lasice, jezevec a pan Kňour s

příbuznými. Třetí týden se pak poroučely veverky, srnci a sovy. Po měsíci od příchodu naší vypečené dvojice v lese zbyli jen mravenci. Těm hejkalovo strašlivé a neladící hulákání nijak nepřekáželo v práci, klidně si dál plnili spíže v mraveništi.

Jenže, milé děti - po měsíci se to stalo. Kůrovcovic dětičky se postaraly o celý les: prohlodaly lýko všech smrků. A ty pomalu usychaly.

Hejkal další ráno, to už byl v lese jen s Kůrovcovými, vylezl na vrcholek smrku a zahejkal „Hueeeeejheeejujeeeee!“ A kolem něj spadly tři smrky. Pan Kůrovec vylezl za udiveným hejkalem a šibalsky ho chválil, jaký silný hlas má a jestli znovu nehejkne. Hejkal byl nejen zlomyslný, nýbrž i krapýtko přitroublý, takže pochopitelně zahejkal – a zase letěly smrky na zem.

Jak hejkal zůstal sám aneb zelená pohádka

Neuvěřitelná síla hlasu hejkala potěšila a způsobila katastrofu, protože kolem nejvyššího a nejstaršího smrku se každým zahejkáním zvětšovala paseka, až jednoho dne zůstal z celého smrkového porostu stát jediný strom. Na nejvyšším smrku stál hejkal, stále ohromený silou svého hlasu, a pan Kůrovec, jehož dětičky v polámaných stromech dokončovaly zkázu. Naposledy pochválil hejkala a pobídl ho, aby naposledy lesu zazpíval. Nejistý hejkal jen tak napl plynou koutkem hejkalí tlamy vypustil nejistě: „Hejhuhej...“ a velký smrk, který přestál vichřice a dokonce i zásah bleskem, se poroučel mezi své dětičky. Z lesa byla hromada třísek, mezi nimiž seděl zmatený a potlučený hejkal. Sám. Pan Kůrovec totiž, sotva hejkal otevřel tlamu, rozevřel své krovky a vznesl se s hrozivým smíchem do vzduchu, aby si našel další smrčinu.

Hejkal, který neměl žádný domov, se stal opravdovým padouchem: vyhnal z lesa všechny zvířata, zničil stromy a vlastně tak neměl koho zlobit, děsit a vůbec.

Seděl uprostřed pořádné paseky a byl smutný. Byl tak smutný, že se z toho, poprvé ve svém životě, rozplakal.

Na jeho tváři se objevila obrovská, kulatá a pomalu tekoucí slza. Sklouzla po tváři na hřbet ruky a odtud na šišku, která spadla s posledním smrskem. Protože kapka byla od pohádkové bytosti, měla také pohádkovou moc.

Jakmile se dotkla semínka schovaného v šišce, začal z něj klíčit malý semenáček smrku. Byl to spíš takový smrčiček. A ze smrčičku byl do odpoledne řádný stromový dorost, jemuž přes noc hejkal nakropil ještě řádný potok slz. Druhý den tam stál desetimetrový velikán, kolem kterého—jak se lil hejkalův slzný potůček—vyrůstaly další a další děti stromů. Třetí den, když hejkal otevřel uslzené oči, viděl výsledek svého žalu a lítosti. Ke každému smrku přišel, pohladil jej po kůře a požádal o odpuštění.

Po projití celého lesa zjistil, že už netouží nikomu ubližovat. Ani jinak škodit. Stal se správcem celého lesa, pečoval o něj a dodnes v té smrčině najdete místo po něm pojmenované...

Tady bychom mohli náš *pohádkový* příběh ukončit, že? Ale my vám, milí čtenáři, ještě dlužíme jedno vysvětlení: Jak my můžeme o hejkalovi vědět a znát celý příběh?

Inu, kolem té neobvykle rychle vzrůstající smrkové paseky šel náhodou takový chlapík. Měl záplatované, ale čisté šaty - byl to mladý pocestný! Jmenoval se, no třeba Jára. A tenhle pocestný celou dobu pozoroval hejkalovo počínání a neobvykle rychlou obnovu lesa. Byl to chytrý mladík, takže si z celého příběhu odvodil jedno moudro, o které se s námi chce podělit: **Když narazíš na překážku, můžeš i podlézt, ale pak se zase narovnej!**

Pocestný Jára (vlevo) ukazuje své zápisky správci lesa, panu Hejkalovi (vpravo). Na pozadí si povšimněte lesa vzrostlého ze slz.

Historie naruby: co když se to mohlo stát jinak?

OPRÁSKÍ SČESKÍ HISTORIE JAK SI VÍRBAD ZPRÁVNOU CEZTU

Určitě někdy někoho z vás napadlo, že by určitě mohly být dějiny mnohem zajímavější, kdyby se odehrály o maličko jinak. Jenom maliličko.

Nebo snad přesvědčit Komen-ského, aby si do Lešna nebral svůj slovník? Už vím! Uhasíme Národní divadlo! No jo, ale umíme my vůbec mluvit staročesky nebo dinosaursky? A jak bychom se tam, v té dávné minulosti vlastně měli chovat?

Prozkoumali jsme to za vás s druhým stupněm::

Po velké bitvě prohrané, shromáždili se Slované, vzali věci své, psy a děti, přidali se ženy, kmeti a vydali se na západ.

Chtěli, aby už všem bylo líp, došli až na horu Říp, zde zastavil svůj početný lid a řekl jménem všech Praotec Čech.

„To je ta země zaslíbená“ a lid volal „Sláva, Sláva,“ zůstali zde předci naši a my jsme po nich hrdí Češi.

Jaroslav Valenta, 7.A

Představte si, že před domem místo auta parkuje troj času. What?! No jo, tak si trochu vymýšlíme... ale to můžeme, že? Tak máme stroj času a rodiče nechali doma na polici klíčky. Kam vyrazíme? Omrknout vzájemné vztahy diplodoků s alosaury?

V dávných časech, kdesi na britských ostrovech žila vesnice Keltů.

Keltové žili pospolu, měli své zvyky a tradice, převážná část mužů byli zdatní a nebezpeční bojovníci....Ne ale všichni. V Keltské vesnici žil i Evan.

Evana měli všichni rádi, pracoval jako zemědělec na polích. Pěstoval obilí a choval ovce, ze kterých využíval rouno k výrobě vlny. Svou práci měl rád, jen by také byl rád jako ostatní muži z vesnice, silným a odvážným bojovníkem. Stále si ale připadal méněcenným, že není ten pravý velký Keltský bojovník.

Už několikrát se mezi bojovníky chtěl přidat, ale vždy ho odmítli, že není velký a dost silný na bojovníka. Byl z toho smutný, ale nedal se. Začal se místo své práce chodit koukat na to, jak ostatní muži cvičí, zápasí mezi sebou. Mnozí z nich byli zdatní jezdci na koních, jejich tělo zdobily tajemné malůvky, jen pohled na ně byl hrozný. Všichni bojovníci byli o dobrý půl metr vyšší než Evan, byli to statní a silní muži.

Když se k večeru setmělo, vydal se Evan na cvičiště. Řekl si, že to přece nemůže jen tak vzdát, když to zvládnou ostatní, mohl by i on. Myslel, že cvičiště už bude prázdné, ale byl tam jeden starší Kelt. “Co tu hledáš?” zeptal se Evana. “Přišel jsem, abych trénoval, abych se stal tím silným a odvážným Keltem, jako většina mužů ve vesnici” odpověděl Evan. “A kdo pro naši vesnici vypěstuje obilí, kdo bude pást tvé ovce a kdo nám z jejich rouna utká vlnu, aby měla celá vesnice teplé deky na zimu?” řekl starý Kelt. Evan byl velmi překvapený. “Vesnice má bojovníků dost, ale také potřebujeme pastevce a zemědělce, i když nejsi velký a silný bojovník, tvá síla je ve tvých schopnostech a v tom, co děláš pro vesnici” řekl Evanovi starý Kelt.

Evan byl šťastný a věděl, že i člověk menšího vzrůstu může být silný v tom, co dělá nebo umí. Nezáleží na síle a velikosti, ale znalostech a dovednostech.

Zuzana Černá, 6.B

Kdyby se Stalin nenarodil...

...k vládě by se dostal někdo jiný. Ten Někdo by byl horší nebo lepší. Kdyby byl horší, stejně by došlo na válku s Hitlerem. Nebylo by mnoho přeživších. Jeho pravidla by byla přísnější. Všichni by se oblékali stejně. Lidé by byli trestáni za cokoliv. Moderní věci by byli špatné a zakázané. Technika, kromě zbraní, by neexistovala. Každý stát je nepřítel. Nesmíte vycházet mimo práci a školu. První den v novém měsíci se vychází na ulici a za zpěvu hymny se uctívá Někdo. Noviny neexistují. V televizi je jen jeden program. Jeho manipulace by ovládla všechny.

Adéla Landtová, 9.B

Stěhování národů,
Morava už za námi.
Udělali poradu,
„a co takhle jít k Labi?“

Avarové bacha jedou!
Sámo přišel, a už blednou.
Porazil je jen žertem,
A najednou je knížetem.

Naštvaná je Franská říše,
Další boj nás čeká.
Na koni nám jede kníže,
A nepřítel se leká.

Těžká válka dala zabrat,
Nepříteli sebrali vše.
Po velké bitvě nastal návrat,
A vítězství je naše.

Eva Derflerová, 7. A

Milá Marie Terezie,

Těší mě, já jsem Elen. Měla bych pro tebe pár otázek. Prvně—proč jsi zavedla příjmení? Mně se to moje příjmení fakt nelíbí a je to nefér, když někdo má hezký příjmení a někdo příšerný. Myslím si, že ta příjmení opravdu nebyla nutná. Kdybychom se označovali jako ve středověku I., II...), tak bych já osobně byla spokojenější. Tak bych se chtěla zeptat, jaké to je být královnou a zároveň matkou šestnácti dětí? To muselo být celkem náročné vládnout a starat se o děti.

Velmi si vážím školní docházky. Kdybys ji nezavedla, obávám se, že by lidstvo bylo úplně na jiné úrovni. Možná se to ostatním nelíbí, ale ono jim dojde, co by bylo, kdyby škola nebyla. Občas je to ve škole těžké, ale pořád se to dá zvládnout. Jak se říká: „Všechno jde, když se chce.“

Elen Kozlová, 7.B

Listopadové kolo: ohlédnutí

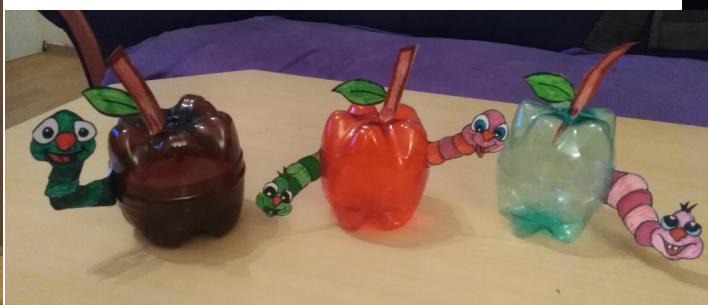
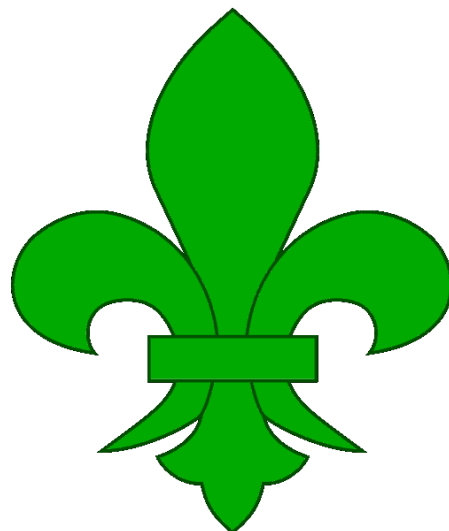
Holky a kluci, kolegyně a kolegové, milá Anežko!

Listopad končí, my máme za sebou první měsíc se soutěžním úkolem a výzvou. A chce se říci: jste skvělí!

Distanční výuka, která posledním listopadem opět mění svou podobu, přinesla trochu jiné rozložení času, který jste věnovali školním povinnostem a i přesto se našla nemalý zástup těch z vás, kteří se pustili do plnění úkolu či výzvy a pomohli tak své třídě získat body (a že jich nebylo málo!) do začátku.

Jen připomínám, že bodový stav po každém kole najdete na webu školy <http://www.zsanceske-ul.cz> (Environmentální aktivity > Lilie sv. Anežky).

Rád bych vám nyní představil některé soutěžní příspěvky, naprostá většina zaslaných prací pocházela z I. stupně, za což patří díky vám, našim žákům, také vašim rodičům a všem učitelkám a učitelům, s nimiž jste se do plnění pustili. 😊 π

S veškerými dotazy, upřesněními či žádostmi se obračejte na pana učitele Musila (přízemí 2. stupně, kabinet D+Z), využít můžete také Teams, školní e-mail musil@zsanceske-ul.cz či v nouzi nejvyšší zkuste poslat vzkaz po třídních učitelích.

Jídlem nikdy neplýtvej, na vyhození pozor dej

Začátkem prosince se před většinou domácností ve střední Evropě začnou kupit nákupní tašky. Co v nich je? Přeci suroviny na výrobu cukroví, pečení vánoček a štol, přípravu bramborového salátu, maso, nějaké čokoládové drobnosti, klasické mandarinky, pomeranče či ananasy, ořechy...a mraky dalších potravin.

Jenže bohužel ne všechno z toho sníme. Pokud se budeme dívat zpět do minulých let, sáhneme si k tomu ještě navíc do vlastního svědomí, zjistíme nejspíš, že mnoho potravin končí v koši.

Za Česko to je něco přes 80 kg na osobu každý rok.

Je potřeba říci, že část se vyhodí už při výrobě či v restauracích, i tak se ale doma zbavíme více než 25 kilogramů jídla ročně. To je škoda, že?

Vánoční a adventní období navíc přinášejí mnohem více lákadel, která nutně (*Opravdu?*) musíme sníst. No, a teď si představte, že kdybychom všech

ny vyhozené potraviny odvezli lidem, kteří na světě trpí hladem či podvýživou. V tu chvíli by bylo po hladu! O tom stojí přemýšlet, ne? 😊

π

Víte, že...?

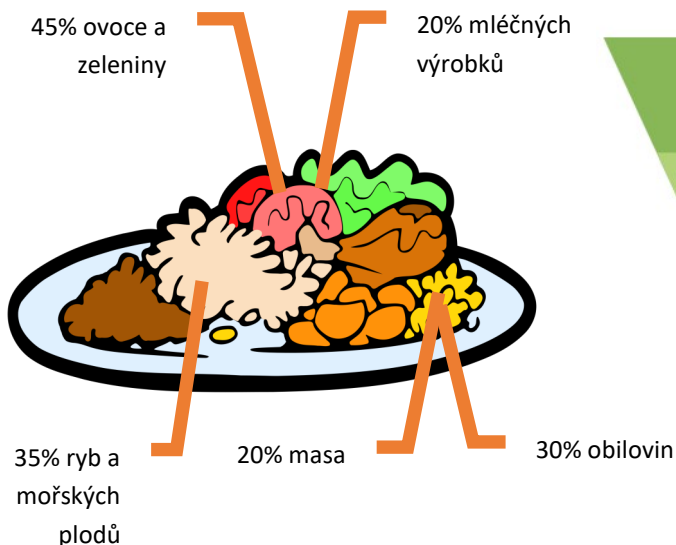
Jaké potraviny se vyhazují nejvíce? A v jaké zemi? Co bychom měli se zbytky dělat? A vyhazujeme jenom potraviny?

USA

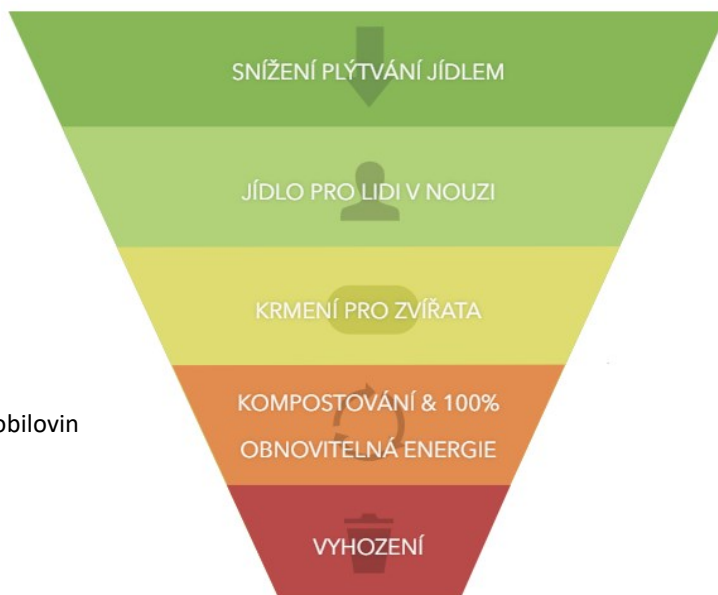
Nejvíce plýtvají lidé Američané. Ročně vyhodí více než 760 kg jídla.

Každý rok vyhodíme...

Jak nejlépe nakládat s jídlem?

Úkol a výzva: prosinec

Na předchozích stránkách jste se dozvěděli něco o potravinách, toho nyní využijeme! A protože chceme body rozdávat, pojďme další prosincovou bodovačku rozjet! Prosinec je snad všude po světě spojený se svátky a koncem roku. My jsme se rozhodli, že využijeme tradičního novoročního zvyku: dávat si předsevzetí.

Úkol na prosinec zní:

Nakupte suroviny a připravte společně s rodiči či sourozenci jedno jídlo pro celou rodinu tak, abyste nijak neplýtvali. Váš výtvor vyfoťte a pošlete na e-mail musil@zsanceske-ul.cz

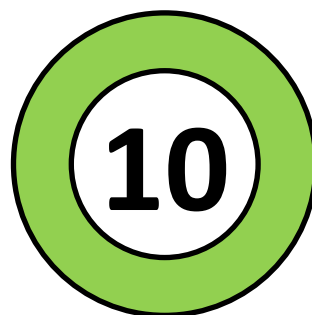
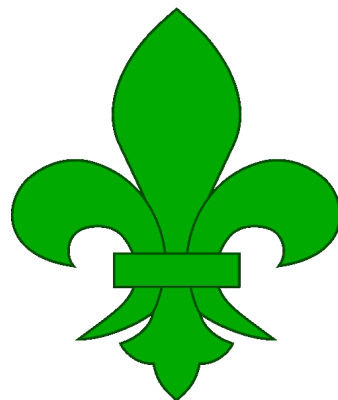
Třída, ze které se zapojí alespoň jeden žák, obdrží 50 bodů.

Výzva na prosinec zní:

Za celý prosinec (máš na to 31 dní) vykonejte tři dobré skutky. Jakékoliv. Kdekoliv. Kdykoliv. Až výzvu splníte, napište nám na e-mail musil@zsanceske-ul.cz vaše dojmy a pocity.

Pokud výše psané splníte, obdrží třída 10 bodů za každého zapojeného žáka.

π

Termín splnění:

Přejeme všem našim čtenářům příjemný adventní čas a nezapomeňte - i předvánoční výzdoba se dá udělat šetrně k přírodě.